

عنوان مقاله:

سنجش پایداری اجتماعی در سطح محلات دربادل، گوهرشاد و شاهد شهر مشهد

محل انتشار:

دوفصلنامه جغرافیا و توسعه ناحیه ای، دوره 11، شماره 2 (سال: 1392)

تعداد صفحات اصل مقاله: 18

نویسندگان:

صادق هادیزاده زرگر - دانشگاه هنر اصفهان

مهین نسترن - دانشگاه هنر اصفهان

خلاصه مقاله:

باتوجه به اینکه در فرایند برنامه ریزی شهری توجه به مباحث اجتماعی، امری اجتناب ناپذیر و بخش جدایی ناپذیر طرح های شهری محسوب می شود، با تعیین ابعاد پایداری اجتماعی می توان رویه های موثر بر مفاهیم اجتماعی را بررسی و شناسایی نمود. این پژوهش با فرض یکسان نبودن پایداری اجتماعی در سطح محلات مورد مطالعه انجام شده است و هدف آن شناخت، سنجش و ارزیابی شاخص های پایداری اجتماعی است. بدین منظور برای تعیین وزن شاخص های پایداری اجتماعی از مدل تحلیل شبکه (ANP) و روش دلفی استفاده شد. این پژوهش دارای هدف کاربردی است و به روش توصیفی-تحلیلی انجام شده است. درین راستا توسعه تاریخی شهر مشهد در سه دوره قدیم، میانی و جدید به عنوان معیاری برای انتخاب محلات در نظر گرفته شد. در ادامه با استفاده از فرمول کوکران ۳۶۰ پرسش نامه با تخصیص متناسب بین سه محله توزیع شد. روش یافته اندوزی نیز براساس مطالعات کتابخانه ای و اسنادی و مصاحبه با کارشناسان و مسئولان صورت گرفته است. نگارندگان پس از ارزیابی شاخص ها با استفاده از مدل تحلیل شبکه به این نتیجه رسیدند که عدالت اجتماعی (EO=۱۳۶/۰)، بعدعینی امنیت (OS=۱۲۹/۰) و تعامل اجتماعی (SI=۱۷/۰)، به ترتیب، بالاترین وزن و در نتیجه بیشترین تاثیر را در تحقق پایداری اجتماعی داشته اند و محله گوهرشاد در بین سه محله مورد مطالعه، دارای بیشترین سطح پایداری اجتماعی بوده است.

کلمات کلیدی:

توسعه پایدار، محله پایدار، پایداری اجتماعی، فرایند تحلیل شبکه (ANP)

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1353497>

